

Ημερολόγιο ασημάντων 530: Οι επιπτώσεις μιας διάρρηξης / θέλει αρετή και τόλμη η... ιδιοκτησία



Δημήτρης Τζουμάκας

Αποσπάσματα από το Ημερολόγιο Ασημάντων του συγγραφέα Δημήτρη Τζουμάκα. Για σχόλια και παρατηρήσεις μπορείτε να επικοινωνήσετε με τον συγγραφέα στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις dtzm@hotmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή με επιστολή στην διεύθυνση Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

Νομίζω ότι πρέπει να ιδρύσω σύλλογο ληστευθέντων και συλληφθέντων στον Οδό Δεριγνύ όπως κάνανε οι Θεσσαλονικείς Διότι όταν φυσάει αέρας καιγόμαστε, όταν βρέχει πνιγόμαστε.

2 7.3.23 Παγκόσμια Ημέρα Θεάτρου και ...διεθνής Ημέρα Ουίσκι αλλά τα δύο μπουκάλια σκωτσ που μου άρπαξαν οι εισβολείς δωματίων μέρα Εθνικής Εορτής, στο λαιμό να τους καθίσουν. Κι ένας μεγάλος φακός για να φωτίσω τα σκοτάδια μου όταν πέφτει το ρεύμα και η έμπνευση πάει κι αυτός, όπως κι ένα σφυρί που το είχα για να καρφώνω κάδρα και ποιήματα στους τοίχους πάει κι αυτό, τρία ποδηλατάκια μπιμπελο παρομοίως, μικροπραγματάκια δεν θα μου λείψουν και πολύ, αφού εδώ που τα λέμε όλα περισσεύανε και δεν είχα που να τα βάλω.

Συμμαζεύω τα ασυμμάζευτα, ορίστε μου διέλυσαν το στρώμα ψάχνοντας το κομπόδεμα της γραίας και μου έκαναν άνω κάτω το αρχείο κι όλα τα χαρτιά επί του εδάφους. Ήθελα να πω τον πόνο μου και τον έγραψα τελικά στο Ημερολόγιο και υπήρξε όντως ανταπόκριση από ανθρώπους που μας αγαπάνε και δεν το ξέρουμε, αλλά εγώ ήθελα να πω τα βάσανά μου δια ζώσης στη νεαρά πωλήτρια του αρτοποιείου, με τη οποία είχα αρχίσει μια σοβαρή συζήτηση αλληλοεκτίμησης προτού ταξιδέψω οβερσίς, αλλά αυτή δεν ανήκει στο υπαλληλικό προσωπικό πια. Μεταφέρθηκε; Μετακόμισε; Παραίτηθηκε; Απήχθη; αλλάζουν πολύ εύκολα δουλειά αυτές οι κοπέλες στον Άγιο Παντελεήμονα ή τα βροντάνε κάτω μην αντέχοντας το εξοντωτικό ωράριο και το σπουδαιότερο: τη χαμηλή αμοιβή. Έτσι χάθηκε η σχέση μας και συνεχίζω το ημερολόγιο της παρακμής, καλύτερα το «Ημερολόγιο ενός παραβιασμένου δον Ζουάν της δεκάρας», να ένας ωραίος τίτλος.

Σιγά σιγά βλέπω ότι δεν με τσούζει τόσο η απώλεια του υπολογιστή, των ωρολογίων χειρός Omega και Dogma, η φωτογραφική μηχανή και η σκούπα, δεν είναι τόσο οικονομικό το θέμα, καθόλου θα έλεγα, είναι το σπάσιμο των όρχεων και της ψυχολογίας, αν και το τετρακοσάρι στη νέα κλειδαριά δεν το λες και λίγο και -από πότε κυρίες και κύριοι ανέβηκε τόσο πολύ το κόστος μιας κλειδαριάς; Αυστραλία γίναμε στις τιμές. Και πέφτω σε κατάθλιψη. Και πετάγομαι όταν ακούω τον παραμικρό θόρυβο. Κι έρχονται κι εκλογές. Ποιοι θα έλθουν με τσεκούρια χαμόγελα και πλατφόρμες στις εμπιμπραμένες και καταληστευμένες οικίες ημών; Ο Μεσσίας θα έλθει ντυμένος με καμπαρτίνα σαν τον Τάκν. Είναι ψιλός, λιγνός αγγλοθρεμμένος, πολυέλαιος ή να ψηφίσουμε τον Υιό Κοκό; Διότι έχει σημασία τι ψηφίζεις, γιατί ταυτόχρονα δηλώνεις ποιος είσαι. Είσαι με τους δυνατούς ή τους αδύναμους, με τους ληστευμένους ή τους ληστευτές; Αποδέχεσαι την ύπαρξή σου μόνο σαν καταναλωτική οντότητα; αποδέχεσαι την κυριαρχία της πατριαρχίας επί αιώνες στην πολιτική σκηνή; Δέχεσαι αδιαμαρτύρητα την κατάχρηση της εξουσίας με την υπέρβαση των νόμιμων ορίων μέσω της αστυνομικής βίας, της λογοκρισίας και των μυστικών μεθόδων του σκιώδους κράτους; Είμαι λίγο συμπαράλια αλλά το έχω συνηθί-



Κολάζ του Τούρκου Ουγκουρκαλέν

σει και θα ανασυγκροτηθώ. Αυτοί οι φόβοι ψυχικού και σωματικού κατακερματισμού από κουραστικό μεγάλο ταξίδι, από ισχυρό χαστούκι παραβίασης κατοικίας, μέχρι την εξαφάνιση Ευρυδικής, δημιουργούν αλεξιθυμικά χαρακτηριστικά που προέρχονται από την αδυναμία να εκφράσω καταθλιπτικά συναισθήματα και να τα διαφοροποιήσω από σωματικές επιθυμίες. Οφείλω να δράσω, να βγω για να γεμίσω το ψυγείο που χοροπηδάει κατασληπμένο. Το ασανσέρ φυσικά δεν δουλεύει. [...]

28/29.3.23 Δεν θα τελειώσει ποτέ αυτή η ιστορία της εκκαθάρισης των δωματίων. Χρησιμοποίηω γάντια, είναι ευκαιρία να πετάξω και τη χαρτούρα που μάζευα και τα παλιά γράμματα, σαν πολύ κράτησαν. Κατά μία συγκυρία, το παλιό περιοδικό «Ο κόκορας που λαλεί» είναι πεταγμένος και ξεπουπουλιασμένος έχει εισχωρέσει στο «κελί» σε ένα έντυπο με αυτή την ονομασία που βγάζανε οι φυλακισμένοι Χαλκίδας! Στις 30 Μαρτίου 1822 οι Οθωμανοί Τούρκοι κατέσφαξαν δεκάδες χιλιάδες Έλληνες στη Χίο. Έκοβαν τα αυτιά των θυμάτων και τα έστελναν τσουβάλια στο Σουλτάνο για να πάρουν γρόσια και μπράβο. Θα έκοβα κι εγώ ευχαρίστως κανα αυτιά των ληστών αλλά ας μην κοκορεύομαι, θα συζητούσα μάλλον πολιτισμένα μαζί τους και θα προσπαθούσα να τους πείσω ότι ανήκουμε στην ίδια τάξη κι ότι απλώς τυγχάνω ένας πτωχός και ασήμαντος πελαστής των Γραμμάτων, ο τελευταίος, κι ότι υπάρχει μια κοινή ροή, μια κοινή ανάσα, κι αυτοί είναι ατυχείς κουρσάροι σε κατασχεμένο σκάφος της δουλοπαροικίας (έκανε Σχολή ο Βαρουφάκης με τη θεωρία της λείας τω ζώων) κι ότι οι φτωχοί δεν πρέπει να κλέβουν τους φτωχούς αλλά θα μου πείτε ότι οι πλούσιοι ξέρουν να φυλάνε τα οπίσθιά τους και τις καταθέσεις τους.

Νομίζω ότι πρέπει να ιδρύσω σύλλογο ληστευθέντων και συλληφθέντων στον Οδό Δεριγνύ όπως κάνανε οι Θεσσαλονικείς Διότι όταν φυσάει αέρας καιγόμαστε, όταν βρέχει πνιγόμαστε. Όταν βλέπουμε τον προϊστάμενο χειρόμαστο, όταν ταξιδεύουμε σκοτωνόμαστε στα τρένα, άπυνοι μέρες στο αεροσκάφος κι αν επιζήσουμε και ολοκληρώσουμε το ταξίδι επιτυχώς μας ανοίγουν στην επιστροφή το σπίτι. Enough. Ως αιδώ! Ταμπουρωθείτε πριν να είναι αργά. Εκατομμύρια, δισεκατομμύρια άτομα επιζούν στον πλανήτη γη διότι τους ταΐζουν κουτόχορτο και τους έχουν στο χέρι με ένα κιλό σπόρων του άνθρακα που μπορεί να σκοτώσει εκατό χιλιάδες σε μια πόλη -τα βιολογικά όπλα είναι πλέον πανίσχυρα και αόρατα- σκοτώνουν χωρίς εκρήξεις και μπορούν να καταστρέψουν την παραγωγή μιας χώρας μας λένε, το δε πυρηνικό έκτρωμα στο τουρκικό Ακαγιού θα είναι έτοιμο σε λίγο για να γκρεμιστεί από τους σεισμούς και γαία πυρί μειχθήτω. Προσωπικά δεν με απασχολεί το θέμα, αν θα πεθάνω δηλαδή, γιατί έτσι κι αλλιώς πεθαίνω κάθε μέρα. Αν δεν διεκδικήσουμε όμως σήμερα το αδύνατο, αύριο θα βρεθούμε αντιμέτωποι με το αδιανόητο. Οργανωθείτε πριν να είναι αργά. Απαιτείστε εκδίκηση για κάθε κλεμμένη τηλεόραση, κάθε κινητό και κάθε τηλεκάρτα ή ηλεκτρική σκούπα. Μην ξεχνάτε ότι έχετε δώσει τη ζωή σας για όλα αυτά. Θέλει αρετή και τόλμη ...η ιδιοκτησία. Όταν κάποιος χτυπάει την πόρτα σας και ζητάει βοήθεια μην ανοίγετε με τίποτα, ακόμη κι αν πεθαίνει. >Πάρτε το νόμο στα χέρια σας κι αφήστε τα καζά για αλληλεγγύη και ανθρωπιά. Το χέρι στο πιστόλι. Αν κάποιος μπει μέσα πυροβολήστε στο ψαχνό. Αν είναι αλλοδαπός το πτώμα ρίξτε το στον κάδο. Θα φροντίσει η υπηρεσία του Δήμου για τα περαιτέρω.